

„Hosszú idő óta a legjobb YA romkom, amit olvastam. Szívmelengetően kedves, és többször felnevettem közben. *A szerelem hálójában*-sztori középsulisokkal. Imádtam!”  
– Christy, *goodreads.com* –



**TWEET**

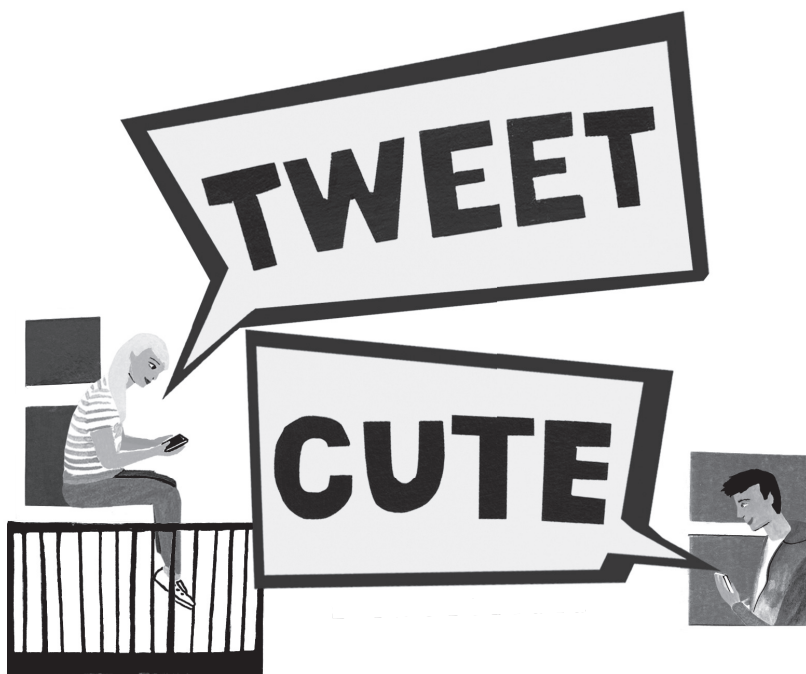
**CUTE**

a tweetcsata

Emma  
Lord

*finep*  
selection

EMMA LORD



Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Kedvenc írómnak, Anyának és Apának*

# ELSŐ RÉSZ

# Pepper

**PEDIG IGAZÁBÓL** alig szűrődik ki füst a sütőből, mikor a riasztó beindul.

– Khm, ég a ház?

Lehajtom a laptopom képernyőjét, melynek felét jelenleg a nővérem, Paige arca tölti ki, aki épp az előbb hívott Skype-on a Pennsylvániai Egyetemről. A másik felét a *Szép remények*-beadandóm foglalja el, amit már annyiszor dolgoztam át, hogy Charles Dickens minden biztonnyal forog a sírjában.

– Dehogy – mormogom, miközben a sütő felé tartok, hogy elzárjam –, csak én fogok hamarosan.

Kinyitom a sütőajtót, és a kiömlő füst mögött felsejlik egy csúnyán összeégett szörnysüti.

– Francba!

Kihozom a kamrából a fellépőt, hogy elhallgattassam a tűzriasztót, majd kinyitom a huszonhatodik emeleti lakásunk összes ablakát, melyek alatt ott terpeszkedik az egész Upper East Side a számtalan toronyházával, amik még akkor is fényárban úsznak, mikor már minden épeszű embernek rég ágyban lenne a helye. Elnézem egy

pillanatig. Valahogy még mindig nem szoktam meg ezt az elképesztő látványt, pedig már majd' négy éve itt lakunk.

– Pepper?

Ja, igen. Paige. Felnyitom a laptopot.

– Ura vagyok a helyzetnek – mondom feltartott hüvelykujjal a képernyőnek.

A nővérem kétkedően felvonja a szemöldökét, és úgy tesz, mintha kifésülné a szeméből a frufruját. Én is az enyémhez nyúlok, aminek az lesz a vége, hogy belekenem a szörnysüti tésztáját, mire Paige elfintorodik.

– Ha netán mégis kihívod a tűzoltókat, tegyél fel, légszsi, a magasabb pultra, hogy jól lássam, ahogy a dögös lánglovagok berontanak.

A tekintete elsiklik rólam, egészen biztosan a félkész posztra, ami a közösen vezetett blogunkra készül.

– Akkor, ha jól gondolom, ma nem lesz meg a kép a bejegyzéshez.

– Van másik három még délutánról, amit lefényképezhetek, ha rajta lesz a cukormáz. Később átküldöm.

– Jesszasz! Mennyi szörnysütit csináltál? Anya hazaért már egyáltalán az útról?

Kerülöm a pillantását, inkább a tűzhelyen takarosán egymás mellett sorakozó tepsiket nézem. Paige mostanában alig-alig kérdez anyáról, így az az érzésem, jobb, ha a lehető legóvatosabban fogalmazom meg a választ. Óvatosabban, mint a figyelmemet elterelő beadandómban, aminek köszönhetően kis híján porig égettem a konyhánkat.

– Két nap múlva jön. – Majd, miután nyilvánvalóan képtelen vagyok uralkodni magamon, hozzáteszem: – Feljöhetsz, ha van kedved. Nincs különösebb tervünk a hétvégére.

Paige grimaszol.

– Inkább nem.

A szám belsejét rágcsálom. Paige olyan makacs, hogy bármivel próbálom is áthidalni a távolságot közte és anya közt, csak rontok a helyzeten.

– De te lejöhetsz Phillybe, hogy meglátogass – dobja be vidáman.

Csábító is lenne a gondolat, csak hogy itt ez a *Szép remények*-beadandó meg egy rakás egyéb szépreményű feladat, amivel meg kell birkóznom. Dolgozat emelt szintű statisztikán, projekt emelt biológián, felkészülés a vitacsapattal és az első napom hivatalosan is a lány úszócsapat kapitányaként, csak hogy egy párat említsek. És ez még csak a csúcsa annak a bizonyos, meglehetősen nyomasztó jéghegynek.

Akármi ült is ki ebből az arcomra, mindent elmondott helyettem, mert Paige megadóan teszi fel a kezét.

– Bocsi – mondom zsigerből.

– Először is, ne kérj folyton bocsánatot – szól rám Paige, aki mostanában merítkezett meg egy kurzuson az elméleti feminizmusban, amit agresszív lelkesedéssel igyekszik befogadni. – Másodszor meg, mi a csuda van veled?

Az ablak felé hajtom a maradék füstöt.

– Miért, mi van velem?

– Ez az egész... fura... Végzős Stréber Barbie dolog, amit előadsz – mondja, a képernyőn gesztikulálva.

– Odafigyelek a jegyeimre.

Paige felhorkan.

– Bezzeg otthon eszedbe se jutott!

Az „otthon” alatt Nashville-t érti, ahol felnőttünk.

– Ez itt más.

Nem mintha tudhatná, hisz egy percet sem járt a Stone Hallba, ami olyan szinten elit versenystálló, hogy Blair Waldorf is összeomlana a belépéstől számított két percen belül. Abban az évben, mikor anyával ide költöztünk, Paige már végzős volt, és ragaszkodott hozzá, hogy egy normál középiskolába járjon, a korábbi suliból pedig megvoltak a jegyei, amivel bebiztosította a felvételijét.

– Az osztályozási rendszer szigorúbb. Nagyobb a verseny az egyetemi felvételi körül.

– Amibe te nem szoktál beszállni.

Hah! Ez igaz lehetett, mielőtt ejtett engem Philadelphiáért. Ma már Terminátornak hívnak az évfolyamtársaim. Vagy Güzüegérnek. Vagy Perfekt Peppernek. Vagy amilyen becenév épp eszébe jut Jack Campbellnek, az osztály bohócának, aki a metaforikus tüske az amúgy is meggyötört körmöm alatt, amivel az adott héten megtisztel.

– Amúgy meg te nem jelentkeztél előfelvételre a Columbiára? Gondolod, hogy egy nyamvadt négyes elég lesz neked?

Nem hiszem, hogy elég lesz, sőt, tudom, hogy nem lesz elég. Hallottam, mikor az osztályban két lány arról beszélgetett, hogy egy közeli suliba járó srácnak visszavonták a felvételét, és nem iratkozhatott be, mert ellógta a végzős óráit. De mielőtt megtámogathatnám a paranoiámat ezzel a kivételesen megalapozatlan pletykával, nyílik a bejárati ajtó, és meghallom anya körömcipőjének jellegzetes kopogását a lakás keményfa padlóján.

– Béke veled – mondja Paige.

Bontja a kapcsolatot, mielőtt visszafordulhatnék a képernyőhöz.

Felsóhajtok, és lecsukom a laptopot, mielőtt anya beér a konyhába teljes reptéri díszben: szűk fekete farmerben, kasmírpulóverben és hatalmas, fekete napszemüvegben, ami, őszintén szólva, elég idétlenül néz ki rajta, tekintve, hogy éjszaka van. Leveszi, majd betűzi



mesterien belőtt szőke frizurájába, hogy szemügyre vegyen engem és a pillanatnyilag viharvert, korábban makulátlan konyháját.

– Előbb jöttél.

– Neked meg már ágyban lenne a helyed.

Hozzám lép és megölel, én meg kicsit szorosabban bújok hozzá, mint ahogy az tésztától maszatosan ajánlatos lenne. Csak néhány napig volt távol, de olyan rossz nélküle. Még mindig nem tudtam megszokni, milyen csönd van Paige és apa nélkül.

Nem enged el, csak sokatmondóan szippant egy nagyot, kétségkívül letüdőzve mindazt, ami az elégetett sütik után a levegőben maradt, és mikor hátrébb lép, ugyanúgy felvonja a szemöldökét, ahogy Paige tette, de nem szól egy szót sem.

– Nyakamon a beadandó határideje.

Vet egy pillantást a több tepsi süteményre.

– Lebilincselő olvasmány lehet – jegyzi meg fanyar mosollyal. – Ez még mindig a *Szép remények?*

– Az bizony.

– De hát azt már egy hete befejezted, nem?

Mond valamit. Végül is, ha minden kötél szakad, bármikor előhúzhatom valamelyik régebbi verziót, hogy leadjam. A gond csak az, hogy a Stone Hall gimiben a képletesen szakadó kötelek inkább vért és pusztulást jelentenek. Olyanokkal versenyzek a borostyán ligás helyekért, akik valószínűleg az eredeti Yale-bulldog egyenes ági leszármazottai. Itt nem elég jónak vagy kitűnőnek lenni. Itt keresztül kell gázolnod a többiekén, vagy rajtad gázolnak keresztül.

Hát, legalábbis átvitt értelemben. És ha már az értelemnél tartunk, valami megmagyarázhatatlan oknál fogva, annak ellenére, hogy kétszer elolvastam a regényt, és a felismerhetetlenségig telejegyzeteltem, még mindig nem találtam olyan szempontot az elemzéséhez, amin az

emelt irodalmat tartó tanár nem alszik el. Ahányszor megpróbálok leírni egy értelmes mondatot, mindig a holnapi edzés jut eszembe. Ez lesz az első napom az úszócsapat kapitányaként, és tudom, hogy Pooja edzőtáborban volt a nyáron, vagyis simán lehet, hogy jelenleg jobbat úszik nálam, és így simán megvan a lehetősége, hogy aláássa a tekintélyemet, és hülyét csináljon belőlem a többiek előtt, és...

– Szeretnél inkább itthon maradni holnap?

Úgy bámulok anyára, mintha két feje lenne. Még csak az kéne! Egyetlen kimaradt óra is előnyhöz juttatna körülöttem mindenkit.

– Nem. Nem, minden oké – felelem, és felülök a konyhapultra. – Végeztél a tárgyalásokkal?

Úgy rá van kattanva a Big League Burger nemzetközi bevezetésére, hogy mostanában másról sem beszél. Egy tárgyalás a befektetőkkel Párizsban, egy Londonban, sőt, még Rómában is, hogy eldöntse, melyik európai városban nyíljon meg az első.

– Nem teljesen. Még vissza kell repülnöm. De a cégben paráznak a holnap debütáló új étlap miatt, és én is úgy érzem, nem helyes, ha most távol vagyok. – Elmosolyodik. – És a kicsi énem is hiányzott már.

Felhorkanok, de csak mert az ő dizájnercuccai meg az én gyúrtott pizzasám kontrasztjában pillanatnyilag minden vagyok, csak az nem.

– Ha már az új étlapnál tartunk – mondja –, Taffy szólt, hogy nem válaszolsz az üzeneteire.

Nem sok hiányzik, hogy az arcomra is kiüljön a halvány bosszúság.

– Hát igen. Adtam neki pár ötletet, amit sorban beidőzítettem Twitteren, de már nem is tudom, hány hete. És van egy rakás házim.

– Tudom, hogy el vagy havazva, de ebben te annyira profi vagy.

A mutatóujját az orromra nyomja, ahogy kicsi koromban is csinálta, mikor még apával együtt azon nevettek, hogy odabandzsítottam rá.

– És tudod, milyen fontos ez a családnak.

A *családnak*. Tudom, hogy nem úgy értette, de elég rosszul érintett, tekintve, honnan indultunk, és jelenleg hol tartunk.

– Ó, hogyne. Apának biztos álmatlan éjszakái vannak a tweetjeink miatt.

Anya a kizárólag apának fenntartott, kedvesen bosszús arckifejezéssel emeli égnek a tekintetét. Bár sok minden megváltozott az elmúlt pár évben, mióta elváltak, azért még mindig szeretik egymást, még ha már nem is szerelmesek, ahogy anya mondani szokta.

Más szempontból viszont elég fonákul alakultak a dolgok. Apával családi vállalkozásként indították a Big League Burgert Nashvilleben tíz évvel ezelőtt, mikor még csak shake és burger volt az étlapon, és a havi bérleti díjat is alig tudtuk kitermelni. Sose gondoltuk, hogy franchise-ként olyan sikeres lesz, hogy a BLB országosan a negyedik legnagyobb hálózattá növi ki magát.

Ahogy azt se gondoltam volna, hogy a szüleim egyszer majd békésen, és már-már vidáman elválnak, hogy Paige teljesen lezár anyával szemben, mert ő kezdeményezte a válást, vagy hogy anya mezítlásos cowgirlból egy 180 fokos fordulattal gyorsétteremmogullá avanszál, és a manhattani Upper East Side-ra költözik velünk.

Most, hogy Paige Pennsylvániában jár egyetemre, apa továbbra is a nashville-i lakásban él, anya ujjait meg gyakorlatilag csak szikével lehetne eltávolítani az iPhone-járól, kicsit erős, hogy a családra hivatkozva próbál büntudatot kelteni a tinédzser lányában.

– Elmagyaráznád újra a koncepciódat? – kéri.

Elfojtok egy mély sóhajt.

– Mivel most vezetjük be a grillezett dolgokat, ezért „odapírítunk” az embereknek a Twitteren. Aki szeretné, hogy „odapírítsunk” neki, az lő egy szelfit, és eltweeteli nekünk, mi meg valami pimasz üzenettel válaszolunk.

Belemehetnék a részletekbe, felvázolhatnám a sémákat, amiket kiötlöttünk a legvalószínűbb tweetekre, emlékeztethetném a #PírítOdaBLB hashtagre, a szójátékokra, amiket a három új grillezett sajtos ételünk hozzávalóira alkottunk, de túl kimerült vagyok.

Anya elismerően fűttyent.

– Nekem nagyon tetszik, de Taffy erre képtelen lesz a segítséged nélkül.

Elfintorodom.

– Na ja.

Szegény Taffy. Ő az a húszas éveiben járó, kardigános, szürke kisegér, aki a Big League Burger Twitter-, Facebook- és Instagram-oldalait kezeli. Anya közvetlenül az iskolapadból vette fel a céghez, mielőtt még épp csak elindult a franchise, de miután országos hálózattá fejlődöttünk, a marketingesek kitalálták, hogy a Big League Burgernek is hasonló megjelenés kell a Twitteren, mint a KFC-nek vagy a Wendy'snek: csipkelődő, pimasz, lendületes. Mindaz, amiben Taffynek, egyem azt az agyonhajszolt, Pindúr Pandúr szívecskéjét, szemernyi tapasztalata sincs.

Itt jövök a képbe én. Az egyetemi felvételi szempontjából teljeséggel haszontalan képességeim arzenáljából az egyik, hogy csipős tweetekben erős vagyok. Még ha ez mostanság ki is merül abban, hogy a Rozsdás Rákollóra ráphotoshopolom a Big League Burger logóját, a Veszélyes Vödörre meg a Burger Kingét, ami történetesen az első élcelődő tweetem volt, mikor Taffy a pasijával tavaly Disney Worldbe utazott, és anya megkért, hogy ugorjak be helyette. Ezt végül többen retweetelték, mint bármelyik korábbi posztunkat. Anya pedig azóta is nyomaszt, hogy segítsék Taffynek.

Épp emlékeztetni akarom, hogy régóta esedékes lenne már megemlíteni Taffy fizetését, és felvenni mellé pár embert, hogy lehetőleg

még idén jusson ideje némi alvásra, de anya hátat fordít nekem, és a tepszi süteményre sandít.

– Szörnysüti?

– Teljes valójában.

– Uhh – sóhajt, és felmarkol egy darabot a tepsiről, amit már megkezdtem. – Ezeket el kéne dugnod előlem, különben felfalom az összeset.

Még mindig furcsa ilyeneket hallani anyától. Ha nem lett volna megrögzött ingyenc, apával eleve nem nyitják meg a Big League Burgert. Néha nem is tűnik olyan távolinak, hogy állunk a nashville-i ház tornácán Paige-dzsel, apa kalkulál és beszállítókkal tárgyal, anya pedig részletes listát készít mindenféle örült milkshake-variációról, amit nekünk olvas fel jóváhagyásra.

Nem hiszem, hogy pár kortynál többet ihatott belőlük az elmúlt öt évben. Mostanában jobban leköti a dolog üzleti része. De míg én igyekeztem kihozni a helyzetből, amit lehetett, azzal, hogy besegítettem a Twitteren, és próbáltam beilleszkedni New Yorkban, úgy tűnt, a változás Paige-et csak még jobban anya ellen hangolta. Sokszor úgy érzem, a közös sütis blogunkhoz is már csak megszokásból ragaszkodik.

De történjék bármi, anyának mindig ez lesz a gyengéje. A szörnysüti. Ez a veszedelmes kreálmány még gyerekkorunkban született, mikor egy nap anyával és Paige-dzsel ki akartuk próbálni, mit bír az ütött-kopott sütőnk, és összehoztuk a konfettitortát némi brownie- és keksztésztaival, Oreóval, Reese's Cupsszal és Rolóval. Az eredmény egyszerre volt olyan ronda és édes, hogy anya cukormázból nagy gülü szemet kanyarított rá, és meg is született a szörnysüti.

Beleharap és felnyög.

– Na jó, ezt most vidd el a közelemből!

Megpittyen a telefonom a zsebemben. Előveszem, és látom, hogy értesítés érkezett a Nusee apptól.

## Farkas

Hahó! Ha ezt most olvasod, irány aludni.

– Paige az?

Visszaveszek a vigyoromból.

– Nem, az... egyik barátom.

Vagy hát olyasmi. Az igazi nevét nem tudom. De ezt meg anyának nem kell tudnia.

Bólint, és a hüvelykujja körmével felkapargatja a maradékot a tepsi aljáról. Már készülök, mert nagyjából ilyenkor szokott rákérdezni, hogy mi újság Paige-dzsel, és szokás szerint enyém a közvetítő szerep, most azonban azt kérdi:

– Ismersz egy Landon nevű srácot a sulitokban?

Ha az a típus lennék, aki van annyira bolond, hogy a szobájában szem előtt hagyja a naplóit, most bőven lenne okom rá, hogy bepánikoljak. De én nem az a típus vagyok, aki ilyen butaságot csinál, még ha anya nem is szaglászós fajta.

– Aha. Azt hiszem, ő is benne van az úszócsapatban.

Ami amúgy annyit tesz, hogy: *Aha. Se láttam, se hallottam, úgy bele voltam esve elsőben, mikor gyakorlatilag behajtottál az oroszlánbarlangba a gazdag gyerekek közé, akik születésüktől fogva ismerték egymást.*

Az az első nap olyan fájdalmasan kínos volt, amilyen csak lehetett. A hajam még ugyanolyan kezelhetetlenül göndör és kócos volt, mint az általánosban. Már mindenkinek megvolt a maga kis klikkje, és úgy tűnt, egyikben sincs senki, akinek hat pár westerncsizmája van, és Kacey Musgraves-poszter lóg a szobája falán.

Nem sok kellett, hogy ott helyben elsírjam magam, mikor végre odataláltam angolra, és legnagyobb rémületemre kiderült, hogy volt nyári olvasmány, amiből mindjárt egy röpdolgozattal kezdtünk. Úgy megijedtem, hogy képtelen voltam szólni a tanárnak, de Landon áthajolt az asztalomhoz, napbarnítottan, széles, könnyed mosollyal, és azt mondta:

– Hé, ne izgulj emiatt! A bátyám azt mondja, a tanárnő csak azért íratja ezeket, hogy ránk ijesszen, de nem számítja be a jegyet.

Nagy nehezen bólintottam. Landon a másodperc törtrésze alatt visszaült az asztala mögé, és már a tesztet nézte, az én hibbant tizen-négy éves agyam meg úgy döntött, szerelmes.

Mondjuk, mindössze néhány hónapig tartott, és azóta nagyjából hatszor beszéltem vele. Viszont a közben eltelt időben túl elfoglalt voltam, hogy bárkibe is belezúgjak, úgyhogy gyakorlatilag ez a teljes viszonyítási alapom.

– Jó, jó. Ismerkedj össze vele! Hívd át vacsorára!

Tátva maradt a szám. Tudom, hogy anya a 90-es években járt középiskolába, de ez nem mentség erre az alapvető tévedésre a kamaszok társas kapcsolatainak működése terén.

– Hogy mi van?

– Az apja jókora összeget tervez befektetni a BLB nemzetközi terjeszkedésébe – magyarázza. – Ha bármit tehetünk, hogy kellemesebben érezzék magukat...

Nehéz nem feszengeni. Eltekintve a rossz versektől, amiket Landon ihletett pár évvel korábban, meg némi kínlódástól Taylor Swift-dalokat hallgatva szintén miatta, én igazából alig tudok róla valamit, főleg, mióta teljesen lefoglalja valami külsős, appfejlesztő gyakornoki program, és a folyosón is alig látom. Landont teljesen leköti, hogy ő Landon: szemtelenül jóképű, közkedvelt, és a hozzám hasonló hallandók számára valószínűleg teljességgel elérhetetlen.

– Hát, nem vagyunk barátok, vagy ilyesmi, de...

– Te olyan jól bánsz az emberekkel. Mindig is közvetlen voltál – mondja, és megcsipkedi az arcom.

Persze, talán még a régi iskolámban. Nashville-ben annyi barátom volt, hogy gyakorlatilag tőlük jött össze az eredeti Big League Burger bevételének a fele, mert ott lógtak sulis után. De sose kellett tennem semmit azért, hogy a barátaim legyenek. Ők egyszerűen ott voltak, ugyanúgy, ahogy Paige. Együtt nőttünk fel, mindent tudtunk a másiktól, és a barátságunk nem valami tudatos döntés volt, hanem olyasmi, amibe beleszülettünk.

Persze, ezt nem tudtam, míg ide nem költöztünk, más gyerekek teljesen új ökoszisztémájába. Azon a bizonyos első napon a suliban mindenki úgy bámult, mintha földönkívüli lennék, és a tősgyökeres manhattani osztálytársaimhoz képest, akik Starbuckson meg youtube-os sminkvideókon nőttek fel, tulajdonképpen az is voltam. Mikor aznap hazaértem, vetettem egy pillantást anyára, és bömbölni kezdtem.

Ettől gyorsabban akcióba lendült, mintha szó szerint lángolva értem volna haza. Egy héten belül több sminkcuccom volt, mint amennyi elfért a fürdőszobai polcomon, órákat vettem egy stílus-tanácsadótól hajszárításból, magánórákat, hogy felzárkózzak az elit tananyaggal. Anyának át kellett helyeznie minket ebbe a szép új világba, és eltökélte, hogy bele is fogunk passzolni.

Különös, hogy szinte szeretettel gondolok vissza arra a mizériára. Mostanában szinte semmi másra nincs időnk, mint ilyen fura, éjfél-táji találkákra a konyhában, miközben fél lábbal már mindketten kívül vagyunk az ajtón.

Ezúttal megelőzőm anyát.

– Megyek, lefekszem.



Bólint.

– Ne felejtse el holnap bekapcsolva hagyni a telefonodat, hogy Taffy el tudjon érn.

– Rendben.

Talán bosszankodhatnék azon, hogy anya szerint a Twitter előrébb való a tanulmányaimnál, különösen azért, mert az ország leghajtósabb versenystábjába íratott be, de valahol inkább tetszik. Hogy szüksége van rám valamiben.

A szobámban ledőlök a párnakupacra az ágyamon, szándékosan ügyet sem vetve a laptopomra és az előttem tornyosuló feladatokra, inkább megnyitom a Nusee appot, és pötyögni kezdem a választ.

## **Kékmadár**

Ni csak, ki van itt? Nem tudsz aludni?

Egy pillanatra azt hiszem, Farkas nem válaszol, de persze már meg is jelenik a szövegbuborék. Elfog valami különös izgalom és valami még különösebb rémület – a Nusee használata rizikós. Anonim az egész, és elvileg csak a sulinkból vannak rajta. Kapsz egy felhasználónevet, mikor először belépsz, egy állatnevet, és meg is őröd az inkognitód mindaddig, míg a főoldalon a Társalgóban maradsz, ahová bárki beírhat.

De ha valakivel privátban beszélgetsz az appon keresztül, bizonyos idő után, nem lehet tudni, mikor, az app felfedi a személyazonosságokat egymás előtt. Bumm. A titok megy a levesbe.

Tehát gyakorlatilag minél többet beszélgetek Farkassal, annál valószínűbb, hogy az app kiad minket egymásnak. Ami azt illeti, az alapján, hogy volt, akiket véletlenszerűen egy héten vagy akár egy napon belül felfedett, kisebb csoda, hogy mi kihúztuk így két hónapig.

## **Farkas**

Dehogy. Túlságosan aggódok, hogy széthenteled Pip narratíváját.

Talán ez az oka, hogy mostanában kicsit személyesebb lett a beszélgetéseink hangneme. Olyasmiket írunk, ami nem buktat le, de azért nem is olyan titokzatos.

## **Kékmadár**

Sejtetd, hogy van némi rálátásom. Pip felemelkedésének sztorija nem is áll olyan messze tőlem.

## **Farkas**

Ja. Van egy olyan érzésem, hogy csak mi nem születtünk ezüstkanállal a különböző testnyílásainkban.

Visszafojtott lélegzettel várom, hogy az app most azonnal felfedi-e a kilétünket. Akarom is, meg nem is. Szánalmas, tudom, de mindenki olyan elzárkózó és hajtós, hogy Farkas az egyetlen amolyan barát helyett barátom, mióta ide költöztünk. Nem akarom, hogy ezt bármi megváltoztassa.

Igazából nem attól félek, hogy csalódom benne. Hanem attól, hogy én okozok csalódást neki.

## **Farkas**

De préselj is ki belőle mindent. Mert a sok seggfej valszeg megfizet valaki jóval okosabbat, hogy megírja a beadandóikat.

## **Kékmadár**

Utálom, hogy valszeg igazad van.

## **Farkas**

Figyi, már csak nyolc hónap, és ballagunk.

Hanyatt fekszem, és lehunyom a szemem. Néha az az érzésem, hogy nem tud elég gyorsan eltelni az a nyolc hónap.

# Jack

**EL KÉNE TILTANI MINDENKIT ATTÓL**, hogy hétfő hajnali kilenc előtt e-maileket küldözgessen. Pláne, ha a mondott e-mail tönkreteszi a napomat.

**Kedves szülők és a Stone Hall Gimnázium güzüegérkéi!**, indul a levél, ami egyértelmű jele annak, hogy Ruckertől érkezett, aki főállásban igazgatóhelyettes, másodállásban meg örömgylkos.

A tantestület tudomására jutott, hogy a diákság tagjai anonim csevegőtevékenységet folytatnak egy Nyuszi nevű alkalmazáson keresztül, ami nemcsak hogy nem engedélyezett, de komoly aggodalomra is okot ad. Az internetes zaklatás veszélye, a tesztkérdések terjesztésének eshetősége, valamint az alkalmazás ismeretlen eredete egyenként is elegendő indok arra, hogy azonnali hatállyal elrendeljük az alkalmazás használatának teljes intézményre kiterjedő tilalmát.

Egyben kérjük a szülőket, hogy komolyan beszélgeszenek el a diákokkal ezen alkalmazás veszélyeiről. A mai

naptól kezdve az a tanuló, akit az intézmény területén rajtakapnak a Nyuszi használatán, fegyelmi eljárásra számíthat. Kérjük, jelentkezzen, akinek információja van az alkalmazásról.

Mindnyájuknak eredményes napot kívánok:

Rucker igh.

Lezárom a képernyőt, visszabukok a párnámra, és lehunyom a szemem.

Nyuszi? Tudom, hogy ez most ebben a sztoriban a legjelentéktelenebb szál, de attól még bosszant a téves megnevezés. Nusee a neve, és ez az én árnyalatnyit pimasz tisztelgése a kezdeti appok előtt, amik visszaéltek az s-ekkel, és elvetették a magánhangzókat (de azért az utóbbit bevállalni, és Nsee-nak hívni már nekem is sok lett volna).

Ami viszont sokkal fontosabb, hogy senki nem használja puskázásra vagy internetes zaklatásra vagy bármi egyébre, amit Rucker szerint a tinédzserek csinálnak, ha végre találnak egy helyet, ahol úgy kommunikálhatnak, hogy egyetlen felnőtt sem liheg a nyakukba. Először is, ha a Stone Hallban bárki tanulmányi kiskaput szeretne találni, valószínűleg egy vaskos csekkkel lényegesen többre megy, mint a tesztek megoldókulcsával. Másodszor pedig árgus szemmel figyelem a Társalgót, és törölök minden üzenetet, ami csak halványan is emlékeztet zaklatásra vagy csalásra, így a felhasználók java már eleve meg sem próbálkozik hasonlóval.

Kivágódik a szobám ajtaja.

– Láttad ezt?

Ethan már be is nyomul, mielőtt kellően felébredhettem volna, hogy amúgy rendesen dühös képet vágjak. Ő már természetesen

egyenruhában van, a haja bezselyezve, a hátizsák a vállára vetve. Mindig korábban ér be a suliba, hogy a pasijával a bejárati lépcsőn smároljon, meg minden olyasmit csináljon, amit akkor csinál az ember, ha marha népszerű. Értsd: ő a diáktanács elnöke meg a műugrócsapat kapitánya, és a sztárdiák, akit annyira szeretnek a tanáraink, hogy hallottam, mikor ketten összevitatkoztak a tanáriban azon, hogy Ethannek az angol vagy a matek tagozat díját kell-e megkapnia harmadik év végén, mert mindkettőt nem nyerheti el.

Mindez már akkor is bosszantó lenne, ha Ethan simán csak a testvérem, de a helyzetet minimum tízszer irritálóbbá teszi, hogy az egyetemű ikerpárom. Nincs annál kínosabb, mint olyasvalakinek az árnyékában élni, aki szó szerint ugyanolyan árnyékot vet, mint te.

Nem mintha én egy lúzer lennék. Sok barátom van. De én határozottan az osztály bohóca vagyok a középiskolai közhelyek közül, míg a bátyám gyakorlatilag Troy Bolton a *High School Musical*-ből, mínusz a jazzkéz.

(Na, jó, talán egy kicsit lúzer vagyok.)

– Igen, láttam az e-mailt – motyogom, és közben összeugrik a gyomrom.

Az a helyzet, hogy senki sem tudja, hogy én csináltam a Nuseet. Egyáltalán nem számítottam rá, hogy ez ekkora – hát, jobb szó híján – *dolog* lesz. Ethan valamelyik karácsonyra a szüleinktől egy appfejlesztős könyvet kért, hogy be tudjon lépni valami klubba, amit a haverjai alapítottak. Aztán mikor szilveszterre ejtette a témát, én belenéztem és rájöttem, hogy ez fekszik nekem. Csináltam pár gagyi chatplatformot meg helyzetalapú alkalmazást, de ennél több nem nagyon fért bele, mert szinte minden időmet elvitte, hogy kiségittem a szüleim szendvicsbárjában. Aztán kipattant a fejemből a Nusee ötlete, és nem hagyott nyugodni.

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Úgyhogy megcsináltam. Csiszolgattam. Aztán egy augusztusi napon, miután Ethannel ittunk egy sört valami buliban, és egy újabb osztálytárs jött oda, dumált velem fél percig, majd faképnél hagyott, mikor kapcsolt, hogy nem a bátyám vagyok, úgy döntöttem, aznapra elég volt az osztálytársaimból. Csakhogy ezúttal ahelyett, hogy a következő néhány órát önsajnálattal töltöttem volna, ahogy szoktam, ha ilyesmi történik, végül csináltam egy egyszer használatos fiókot, és kiposztoltam az app letöltőlinkjét a sulis Tumblrére.

Másnap reggelre ötven diák volt fent rajta. Gyorsan biztonságossá kellett tennem, hogy csak Stone Hall-os tanulói e-mail-címmel lehessen rá regisztrálni. Mostanra háromszázan vannak rajta, ami azt jelenti, hogy nagyjából huszonhat ember van az egész suliban, aki nem használja, és talán nem is baj, mert már olyan szinten kifogytam a véletlenszerűen kiutalható állatnevekből, hogy a legutóbbi felhasználó már Bluggyhal lett.

– Milyen e-mailt? – kérdi Ethan. – Én a tweetekről beszélek.

– He?

Ethan felkapja a telefonomat az ágyamról, és hihetetlenül pofátlan módon kihasználva az ikerségünket, feloldja a saját arcával. Megnyit rajta valamit, és azzal a lendülettel az orrom alá dugja.

– Várjál már, mi ez?

Csak pislogok a tweetre, amit a Big League Burger céges fiókja posztolt. Az étlapjukra frissen felkerült három „kézműves, sajtos grillszendvics”-et reklámozza, amiből az egyik a „Nagyi Kedvence”. Elolvasom, mik vannak benne, és a zavarodottságom olyan hirtelen csap át dühbe, hogy Ethan gyakorlatilag észleli a légmozgást a szobában, és rögtön rá is kérdez:

– Ugye?

Ránézek, aztán vissza a képernyőre.